

Hồi 415

Bình lai tương đáng

Biên Hoang Tập, tổng đàn Đại Giang bang, Đông sánh.

Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Hồng Tử Xuân, Lưu Mục Chi và Vương Trấn Ác năm người ngồi quanh chiếc bàn tròn, bên ngoài tuyết bay mù mịt, biển cả trời đất thành một màu trắng toát, nhưng tâm trạng năm người thì hết sức nặng nề.

Tin tốt lành duy nhất là Trình Thương Cổ từ Hoang Mộng Đệ Tam Hiệu dùng phi cáp truyền thư báo tin đã đẩy lui được Hướng Vũ Điền, có điều chúng nhân đều không hề thấy hoan hỉ chút nào, bởi Hướng Vũ Điền càng lúc càng trở nên lợi hại, muốn đến là đến, muốn đi là đi, không ai làm gì được y nữa.

Hồng Tử Xuân nói: "Tên tiểu tử này đã khôi phục lại công lực rồi à?"

Y hỏi câu này để biểu thị thái độ hoài nghi, vì vậy rất hy vọng có được đáp án.

Vương Trấn Ác nói: "Dựa theo thời gian, có lẽ y đã theo sát ta trở về Biên Hoang Tập, trừ phi y có bản lĩnh khôi phục công lực lúc khoái tốc bôn hành, bằng không y căn bản không có thời gian hành khí luyện công".

Lòng chúng nhân như trầm xuống, chưa đạt đến trạng thái tốt nhất mà Hướng Vũ Điền đã khó đối phó như vậy, nếu để công lực y hoàn toàn khôi phục như bình thường thì sẽ thế nào? Tất cả đều không ai dám nghĩ tiếp.

Ánh mắt Mộ Dung Chiến hướng ra không gian trắng xóa bên ngoài: "Phương tổng tuần lần này khẳng định là hoài công trở về, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Vương Trấn Ác trầm giọng nói: "Chúng ta phải thu hẹp chiến tuyến lại. Chuyện này phải chia ra làm hai phương diện, trước tiên cần tăng cường khả năng phòng ngự của Biên Hoang Tập, đề phòng Bí nhân trực diện tấn công bằng số lượng lớn. Hướng Vũ Điền là người thông minh, khi nào chưa làm rõ được tại sao chúng ta nắm được hành tung của y, thì y sẽ không mạo hiểm xâm phạm đâu. Nếu bọn chúng đủ can đảm trà trộn vào Biên Hoang Tập, cái mũi của Phương tổng tuần sẽ khiến chúng hối hận cũng không kịp".

Hồng Tử Xuân gật đầu nói: "Đúng! Cho dù Bí nhân dốc hết cả sào huyệt đến đây, với thực lực của chúng ta bọn chúng cũng chỉ lấy trứng chọi đá thôi. Muốn trà trộn vào đây để phá hoại chắc? Chúng ta chính là đang mong chúng làm vậy đây".

Lưu Mục Chi mỉm cười nói: “Vì vậy tình hình cũng không đến nỗi tệ lắm”.

Vương Trấn Ác nói: “Mặt khác chúng ta phải tập trung lực lượng bảo vệ giao thông ở Dinh Thủy, chỉ cần thủy lộ thông suốt, Biên Hoang Tập sẽ có thể giữ được hưng vượng. Cả Yên nhân lẫn Bí nhân đều không tinh thông thủy chiến, vì vậy đội chiến thuyền của chúng ta có thừa khả năng duy trì được giao thông đường thủy”.

Khi đường bộ bị tuyết phủ làm khó đi, Dinh Thủy sẽ trở thành con đường quan trọng nhất nối liền Biên Hoang Tập với thế giới bên ngoài, không khác gì là mạch máu của Biên Hoang, nếu bị phong tỏa, thiết tưởng không cần phải nói cũng biết tình hình tệ hại thế nào.

Giang Văn Thanh thở dài, định nói gì rồi lại thôi.

Chúng nhân biết rõ tâm sự của nàng. Để chi viện cho Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam ở phương Nam, Đại Giang bang đã điều động một lượng lớn chiến thuyền và chiến sĩ, lực lượng trên mặt nước trở nên yếu ớt, khó lòng mà kiềm cố được cả hai trọng trách phòng bị và giữ an toàn cho cả dòng Dinh Thủy.

Hơn nữa để chế tạo chiến thuyền, không thể không mua nguyên liệu ở phương Nam, chỉ riêng chuyện này cũng đủ khiến tài chính của Đại Giang bang gặp không ít khó khăn.

Lưu Mục Chi nói: “Giờ các thành trì ở Tứ Thủy trên danh nghĩa là thuộc về người Yên, có điều trận cước của chúng còn chưa vững, không thể thi hành quản chế nghiêm khắc trên cả một khu vực rộng lớn, vì vậy chúng ta vẫn có thể để các Hoang nhân huynh đệ lên phương Bắc mua hàng về giao dịch với người phương Nam. Có điều Mộ Dung Thùy sẽ nhận ra chuyện này, nên sớm muộn gì cũng sẽ tìm cách phong tỏa liên hệ của chúng ta với phương Bắc thôi”.

Hồng Tử Xuân lắc đầu nói: “Chỉ cần có lợi, không người nào có thể phong tỏa người phương Bắc làm ăn với bọn ta một cách toàn diện cả. Mộ Dung Bảo lần này bị diệt toàn quân, Đại Yên tổn thất đến tám vạn tinh binh, Mộ Dung Thùy lại phải trấn binh ở Quan ngoại đề phòng quân hùng Quan Trung xuất quan tranh bá, chiến tuyến ở Bình Thành và Nhạn Môn cũng đã cắm chân một lượng quân lính lớn, muốn phong tỏa chúng ta nào dễ như vậy chứ?”.

Lưu Mục Chi thở dài nói: “Vấn đề chính là ở trận tuyết đến sớm này khiến cho Dinh Thủy trở thành con đường quan trọng nhất và cũng là duy nhất, Mộ Dung Thùy chỉ cần phái người phong tỏa cửa sông Tứ Thủy, rồi lập trại hai bên bờ sông, dùng xích sắt chằng ngang, thì chúng ta tất sẽ bị đẩy xuống thế hạ phong ngay”.

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: “Đúng! Mộ Dung Thùy chắc chắn sẽ làm vậy!”.

Vương Trấn Ác quả quyết nói: “Cách đối phó chính là chiếm cửa sông trước Mộ Dung Thùy một bước. Chúng ta muốn thắng trận này thì buộc phải từ bị động chuyển sang chủ động, dắt mũi Mộ Dung Thùy theo ý mình. Giờ ở Biên Hoang Tập còn một số lớn các vũ khí phòng ngự mà người Yên và người Khương lưu lại, chỉ cần xây dựng được cứ điểm ở cửa sông, tất sẽ có thể thủ vững như Thái Sơn, hơn nữa còn có thể lợi dụng ưu thế đường thủy nữa, cho dù Mộ Dung Thùy toàn lực công tới, chúng ta cũng vẫn giữ được một khoảng thời gian nhất định”.

Lưu Mục Chi vuốt râu mỉm cười nói: “Đây là phương pháp phòng ngự tốt nhất, đẩy chiến tuyến lên biên giới phía bắc của Biên Hoang, trong thủ có công, chỉ cần chúng ta phối hợp chặt chẽ trong tất cả các phương diện, cứ điểm ở cửa sông sẽ không khác gì Thạch Đầu thành với Kiến Khang đâu”.

Giang Văn Thanh thở phào nhẹ nhõm nói: “Như vậy thì chỉ cần mười chiến thuyền có tính năng tối tân là có thể thủ được Dinh Thủy rồi”.

Mộ Dung Chiến đưa ra quyết định cuối cùng, nói: “Cứ làm vậy đi, ta còn phải đi tìm Thác Bạt đương gia, Hô Lôi đương gia và Cơ đại thiếu gia bàn chuyện, thử nghe ý kiến họ xem thế nào”.

Hồng Tử Xuân nói: “Còn Bí nhân thì xử lý thế nào? Làm sao mới chuyển bị động thành chủ động?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Nhiệm vụ này để cho Cao tiểu tử gánh đi. Ở Biên Hoang Tập này không ai tinh thông nghề do thám hơn hắn, thủ hạ của hắn toàn là thám tử xuất sắc, bản thân Cao tiểu tử càng nắm rõ Biên Hoang Tập như lòng bàn tay, dù đối phương có nấp vào khu gò Vu Nữ cũng khó lòng mà qua nổi tai mắt của hắn. Bí nhân thủy chung vẫn là người ở nơi khác đến, chắc hắn phải cần một thời gian mới tìm hiểu được hoàn cảnh ở Biên Hoang này. Vì vậy trận chiến thám tử này cần phải lấy nhanh đánh chậm, ai nắm được tình hình đối phương trước, kẻ đó sẽ có cơ hội chiến thắng”.

Hồng Tử Xuân lắc đầu thở dài: “Ôi! Cao tiểu tử! Đầu óc hắn sớm đã bị Tiểu Bạch Nhận làm cho hôn ám rồi!”.

Giang Văn Thanh nói: “Nếu Biên Hoang Tập mà mất, thì Tiểu Bạch Nhận chi luyện của hắn cũng không luyện được nữa đâu”.

Lưu Mục Chi như chợt hiểu ra điều gì: “Nghe những lời Chiến soái vừa nói, ta mới cảm nhận được một cách sâu sắc địa vị của Cao thiếu gia trong lòng Hoang nhân, chẳng trách Hường Vũ Điền lại nhất tâm nhất ý muốn hạ sát hắn, đơn giản bởi Cao thiếu gia hắn chính là kẻ Hường Vũ Điền cố kỵ nhất”.

Vương Trấn Ác nói: "Giờ Tiểu Bạch Nhạn đã đến, hắn có thể phân thân không?".

Giang Văn Thanh cương quyết: "Hắn được lựa chọn sao? Sự tình cũng có phân biệt chuyện gì gấp chuyện gì không gấp chứ!".

Lưu Mục Chi lo lắng nói: "Cao thủ Bí tộc thông thường đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu gặp phải Hương Vũ Điền thì chẳng phải Cao thiếu gia sẽ hung đa cát thiểu sao?".

Mộ Dung Chiến cười cười nói: "Lưu tiên sinh cứ yên tâm! Trước trận Phì Thủy, vì có Yến Phi bảo hộ nên không ai dám động thủ với Cao tiểu tử đó, vậy nên ai nấy đều động não nghĩ xem khi tiểu tử đó ra khỏi Biên Hoang Tập hành sự sẽ thu thập hãn thế nào, nhưng đến hôm nay vẫn chưa ai làm được điều đó cả. Lần trước là ngoại lệ duy nhất, tên tiểu tử này tự khắc có cách để sinh tồn ở đây, hắn theo dõi người ta thì dễ, chứ ai muốn truy tung hắn thì thật khó hơn lên trời đó".

Kế đó y lại nói tiếp: "Quyết định vậy đi. Cao tiểu tử trở về lúc nào thì bắt đầu triển khai lục soát cả Biên Hoang Tập này lúc đó. Hành động chiếm cứ cửa sông giao cho đại tiểu thư và Trấn Ác phụ trách, khi nào chuẩn bị hoàn tất thì lập tức xuất phát".

Chúng nhân liền hô vang đáp ứng.

oOo

Yến Phi trở lại Thanh Khê tiểu trú, không thấy Tống Bi Phong, cũng không thấy Đồ Phụng Tam và Khoái Ân, chỉ có Lưu Dụ một mình ngồi ngẩn ra trong sảnh.

Yến Phi ngồi xuống cạnh gã, nói: "Tổng đại ca còn chưa quay về à?".

Lưu Dụ ngược mắt nhìn chàng, thần tình phức tạp nói: "Tổng đại ca ra ngoài gặp một bằng hữu trong bang hội để hỏi thăm một số chuyện. Vừa rồi người đi đâu vậy?".

Yến Phi không đáp mà hỏi ngược lại: "Sao người có vẻ tâm sự trùng trùng vậy?".

"Bình!".

Lưu Dụ vỗ một chưởng xuống mặt bàn, làm Yến Phi giật bắn người, sau đó đau đớn nói: "Lòng ta đau lắm, đau lắm!".

Yến Phi thở dài: "Vẫn chưa nghĩ thông à?".

Lưu Dụ gần giọng nói "Chuyện này làm sao ta bỏ qua được chứ? Đạm Chân... ôi! Ta thật không thể nghĩ tiếp nữa, những lời này, ta chỉ có thể nói với một mình ngươi. Rồi sẽ có một ngày chính tay ta sẽ giết chết Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi, rửa sạch mỗi hận này cho nàng!".

Yến Phi lắc đầu: "Sống trong cừu hận như ngươi không phải là một cách đâu, ta cũng từng thử nếm trải mùi vị đó rồi, thực vô cùng đau khổ, muốn ngủ yên một giấc cũng không được, có gì ngươi không để tâm thần mình mà suy nghĩ về mục tiêu và lý tưởng lớn hơn đi, tạo phúc cho lẽ dân bách tính phương Nam chẳng hạn".

Lưu Dụ nói: "Ta hiểu đạo lý này, sự thực thì ta cũng đỡ hơn trước rất nhiều rồi, chỉ là hai ngày nay con người được nghỉ ngơi thoải mái nên đặc biệt nhiều cảm xúc. Có lẽ tại ta không cần giấu giếm ngươi, nên mới bộc lộ ra tâm trạng thực sự của mình như vậy. Đạo lý vẫn là đạo lý, nhưng cứ hễ nghĩ đến Đạm Chân là ta lại không thể tự khống chế nổi mình nữa".

Yến Phi nói: "Đau lòng thì phải trị bằng tâm được, lẽ nào không ai có thể thay thế vị trí của Đạm Chân trong lòng ngươi sao?".

Lưu Dụ trước tiên nghĩ đến Tạ Chung Tú, kế đó là Giang Văn Thanh, sau cùng là Nhậm Thanh Thị, suy nghĩ này khiến chính bản thân gã cũng không khỏi trầm kinh ngạc.

Tại sao không phải là Giang Văn Thanh? Mỹ nhân tuyệt sắc này đối với gã tình thâm nghĩa trọng, điều kiện bản thân lại càng không gì sánh nổi, tài mao song toàn, khẳng định là một hiền thê có thể giúp gã tề gia đình quốc.

Rồi gã cũng ngầm hiểu ra nguyên nhân, bởi Tạ Chung Tú quả thực chẳng khác gì một Vương Đạm Chân thứ hai, khí chất đặc biệt của nữ nhi xuất thân quý tộc đó khiến khi ôm nàng vào lòng, cảm giác tưởng chừng như đã mất đi trước kia trở lại với gã. Ôm Tạ Chung Tú, tựa như ôm Vương Đạm Chân, cảm giác tình yêu bị cấm đoán đó, những người khác thật khó mà thay thế nổi.

Lưu Dụ thầm tự cảnh cáo bản thân, tuyệt đối không được nhúng chân vào vũng bùn nguy hiểm đó.

Tạ Chung Tú tuyệt đối không phải là người gã có thể chạm vào.

Giới quý tộc Kiến Khang có thể chấp nhận gã như một thiên tài quân sự sau Tạ Huyền, nhưng bọn họ tuyệt đối không để cho một kẻ xuất thân bố y hàn môn như gã rước được thiên chi kiều nữ của cao môn đại tộc về làm thê tử.

Đúng như Đồ Phụng Tam đã chỉ ra trước đó, chỉ có trở thành hoàng đế cứu ngũ chí tôn, gã mới có thể vượt qua vực sâu ngăn cách giữa cao môn và hàn môn này.

Yến Phi chợt hỏi: “Người đang nghĩ gì vậy?”.

Lưu Dụ cảm thấy lạnh hết cả người, chính bản thân gã cũng chấn động trước suy nghĩ này của mình.

Không!

Không thể đụng đến Tạ Chung Tú! Nghĩ cũng không thể nghĩ, huống hồ gã đã từng tỏ rõ lập trường này trước mặt Tống Bi Phong và Đồ Phụng Tam.

Lưu Dụ cười khố nói: “Nói ra rồi thì dễ chịu hơn nhiều. Không còn gì nữa! Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta nữa”.

Yến Phi bình tĩnh nói: “Ta vừa mới gặp Lư Tuấn”.

Lưu Dụ lấy làm ngạc nhiên.

Yến Phi liền kể vắn tắt lại quá trình giao chiến với Lư Tuấn, rồi bảo: “Trận chiến với Tôn Ân lần này là không thể tránh được, nếu ta còn sống được, sẽ lập tức trở về Biên Hoang Tập đối phó Hướng Vũ Điền”.

Lưu Dụ lo lắng nói: “Nghe ngữ khí của người thì hình như không được tự tin lắm thì phải”.

Yến Phi cười khố: “Đối mặt với nhân vật như Tôn Ân có ai dám nắm chắc phần thắng đâu chứ? Cũng may là võ công của ta mỗi ngày đều tiến bộ, chắc cũng đủ sức liều một phen”.

Lưu Dụ kiên quyết nói: “Yến Phi tuyệt đối không thể thua”.

Yến Phi đành gượng cười: “Hy vọng là vậy đi! Tình hình người thế nào rồi?”.

Lưu Dụ trở lại bình thường, song mục lấp lánh dị quang, trầm giọng nói: “Ta đã đi đến thời khắc quan trọng nhất của đời người, thành bại không còn liên quan đến thái độ của Tư Mã Đạo Tử với ta nữa, mà nằm ở chỗ ta có thể đánh bại Thiên Sư quân hay không. Phụng Tam đã giúp ta định ra chiến thuật và chiến lược, con đường này không dễ đi chút nào, nhưng ta sẽ kiên trì đến cùng, cho đến khi ta trở thành đáng cứu thế mà cả cao môn lẫn hàn môn không ai dám hoài nghi nữa mới tạm gọi là bước đầu thành công”.

Yến Phi ngăn người: “Vẫn chỉ là thành công bước đầu thôi sao?”.

Lưu Dụ nói: “Đây là một con đường rất dài, giải quyết Thiên Sư quân xong còn có vấn đề khó nhằn hơn chờ ta, đó chính là Hoàn Huyền. Thế lực của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên

Hoàn mỗi ngày một mở rộng, còn chúng ta thì không ngừng tổn hao trong trận chiến với Thiên Sư, so sánh ra, bọn ta cần phải dựa vào sách lược thật linh hoạt mới có hy vọng giành được chiến thắng cuối cùng”.

Rồi gã lại nói: “Người định bao giờ đi Thái Hồ?”.

Yến Phi trầm ngâm: “Phải xem tình hình Vương phu nhân thế nào rồi mới quyết định được”.

Lưu Dụ nói: “Lại phải chia tay với người rồi! Ôi! Ta thật không nỡ! Mấy ngày nữa chúng ta cũng phải xuất phát ra tiền tuyến để tìm cứ điểm thích hợp rồi! Hà! Suýt chút nữa thì không nói với người, đêm nay Tư Mã Nguyên Hiễn thiết yến ở Hoài Nguyệt lâu tẩy trần cho người đấy, coi như là vì ta đi cũng được! Đi tiếp đãi y một chút!”.

Yến Phi chỉ đành cười khổ không đáp.

- o O o -